

Давор Радуљ

ЖИВОТ ПОСЛЕ

*Ово зна уморни. И он без сажалења најушиша магле
земаљске, њене мочваре и реке.*

М. Булгаков, Мајстор и Маргарита

Никада више нећу доживети ово јутро. Ситни, игличасти убоди пролазе ми рукама. Утрнуле су. Заспали смо у грчу, ноћас. Као дављеници, са рукама испруженим изнад главе и испреплетеним прстима. Попут митских птица на пожутелим сликама књига из историје. Птица чија се пера на крилима укрштају, и тако ужљебљена, над њиховим главама, стварају уточиште. Волите ту слику. Често отварате управо ту страницу књиге и посматрате призор на слици. Све док бол не постане физички присутна. Можете прстом да додирнете било који део тела и осетићете је. Бол. Откуд, питате се. Затим брзо, нагонски, лизнете кажипрст и окрећете лист, наизглед тражећи занимљивији садржај у књизи, иако унапред знате да га нећете наћи. И... управо у трену када вам слика тог призора нестаје испред очију, схватате да нешто умире у вама.

Због тог осећаја сада трпим утрнулост руку, у жељи да га продужим. И осећај је митски, може да постоји... Не видим наше руке, обоје лежимо на леђима. Она и даље спава. Ослушкујем тешко дисање, скоро да чујем цвилење ветра кроз њене ноздрве, које се каткад претвори у ропец, налик гушењу. Нарушавајући лирску лепоту жене која лежи поред мене. Не померам главу из страха да је не пробудим.

Влажност и топлота испреплетених прстију, шумно дисање, поглед у прљавобели плафон собе, светлост која надире кроз прозор. Осећаји. Када бих имао могућност да направим фотографију овог призора, била би црно-бела. Нацртао бих црвеног коња на бедрима наших голих

тела. Везивно ткиво два бића. Исконска снага, индијанска. Топот. Ударци копита. Снажне коњске сапи. Набрекли мишићи, на ивици пуцања. Запењена уста. И очи. Очи коња. У њима, одлучност. Спознаја да све зависи од њега. Осећаји.

Како смо заспали овако?

Укљештени.

* * *

Свађали смо се. Разјапљених уста. Дивље звери у борби за опстанак. Могао сам јасно да видим капљице пљувачке како врскају из њених уста у наступу беса. Лете ваздухом успорено, као округле, мале планете које талас њене косе брзо преклопи, усиса у себе.

„Иди! Иди! Ако нас не видиш у будућности, онда иди! Одлази!”

Израз њеног лица пун је мржње. Можда више од тога – пун бола. Свој израз не видим. Њена испружена рука, прст који показује на врата, дрхтање целог тела.

„Себична си.” изговорио сам резигнирано. Одавно се мој бес претворио у немоћ да га демистификујем речима.

„Знам. Јесам. Зар нисмо сви?”

„Не на тај начин.”

Врисак.

„Одлази!”

* * *

Неколико сати касније послала ми је СМС. „Не остављај ме, молим те.” Међутим, већ сам био на ветрометини. Пролазио сам отвореним путевима, покрај шума, кроз градове. Поред људи на улицама градова. Неки од њих су стајали сами, неки у пару, групи. Никада се не питамо зашто човек стоји у групи, већ зашто стоји сам. Је ли то природно стање свести? Можда због тога што група често носи своје обележје, које се лакше примети. А човек, сам? Зар нема и он своје обележје? Или му обележје дајемо ми – питањем зашто стоји сам.

Дани су пролазили. Архетипски бесциљно. Путовања су добар избор бекства јер нас чине другачијим од онога што јесмо. Путовао сам, али нисам био на путу. Лутао сам непознатим пределима, разговарао са непознатим људима, само да бих заборавио оно што је остало иза мене. Али, нисам могао. И, шта је, од свега, имагинарно? Ово јесам ја. Градови и људи истинити. Али, у сваком одразу светлости могао

сам да видим њен лик, сваки камен који бих подигао био је њено срце, свака мисао болна, раздирућа. Како разумети недостајање, бол?

Осећам се као последње парче торте на тацни, са остацима раније исечених делова на себи, нанешених истим ножем. Упијам туђу бол, а немам с ким да је поделим. Подсетник једне савршености. Званице на пријему ме избегавају, не желећи да оставе високу кристалну тацну празну на столу. Била би то лепша слика усамљености.

Седамнаестог дана поново сам добио СМС од ње.

„Хладно ми је.”

„Не брини, ускоро ће пролеће.”

„Знаш на шта мислим.”

„Онда пусти музику.”

„Немогућ си... недостајеш ми.”

„Зашто?”

„Како зашто? Зашто све мораш да начиниш тешким?!”

Нисам одговарао. Желео сам да се вратим, али нисам могао да изговорим ни реч. Недостајала ми је ситница са њом. Кратка лаж, „досадан је филм”, коју изговори буновно, трен пре него ће заспати на мени. „Јој, нисам чула сат, закаснићу на посао!” и брзи, боси кораци, одлазак у купатило, убрзани потези четкице за зубе, гунђање, махнито вађење гардеробе, облачење... За то време кувам кафу и стављам две шољице на сто. Припаљујем цигарету, пружам јој. Журно увлачи по два дима у паузи шминкања. Погледе размењујемо ћутећи. Гаси до пола попушену цигарету, устаје, поправља сукњу. Надвија се нада мном, узима ми лице у дланове, љуби трен дуже. „Волим те.” Стапамо очи. Отвара врата, излази. Ударци потпетица.

Могао сам да упијем сада сваки од тих тренутака понаособ. Храњење сећањима.

Позвала је. Јавио сам се, настојећи да одглумим мир у себи.

„Хеј...”

„Где си ти... шта се то чује?”

„Ветар. Стопирам.”

„Стопираш? Ти ниси нормалан.”

Ћутао сам. Волео сам да стопирам, враћало ме је у младост, неживљеност.

„Знаш ли зашто ми недостајеш? Знаш ли? Сећаш ли... сећаш ли се како сам ти причала да сам од својих мушкараца тражила да ми ставе длан на груди јер тако волим да заспим, памтиш ли? А знаш... знаш да сваки пут када водимо љубав тражим од тебе да ме гризеш, да ме јако гризеш за груди и да ме та бол узбуђује! Сјебано, зар не?! Не мораш да ми кажеш, знам то и сама, сјебана сам! И знам да те то плаши. Желиш да ме задовољиш, и радиш то што тражим, али те свеједно плаши!”

„Да...”

Једва сам чуо сопствени глас. У оваквим разговорима често останем нем, без могућности да јасно изразим оно што осећам. Нисам волео да се поуздајем у речи. Кроз слушалицу је допирало задихано дисање, као шум таласа на некој удаљеној, пустој плажи. На којој је, заједно са хиљадугодишњим стенама, и време стало.

„Али...” наставила је, „са тобом је све било другачије. Не знам откуд то, не питај ме.”

„То је илузија, кида те бол.”

И мене је кидао, али сам то прећутао.

„Тако си паметан!” брецнула се.

Желео сам да побегнем, поново. Нагонски.

„И сам знаш колико лоше спавам. Још када си први пут дошао код мене, знао си то. Питао си шта ће ми толика гомила лекова за смирење, сећаш ли се?”

Наравно да сам се сећао. Жмиркава лампа, дрвени сточић и кутије разних лекова разбацаних по њему. И лутке. Десетине плишаних лутака на наслону кревета, на полицама, поду. Са црним очима, носем и устима, свака од њих. У почетку су ми деловале симпатично. Док нисам с временом схватио да представљају њу – страх од неприхватања и деција посесивност. Плашио сам се тога.

„Наравно.”

„И чега се још сећаш те прве вечери?”

Оћутао сам неко време, покушавши да се сетим.

„Блистави осмех са мртвим очима. Мислим да је то.”

„Знала сам да знаш, одмах. Ако ти кажем да си ме гледао као нико до тада, звучаће ти као још једна женска глупост, али баш ме брига. Већ те ноћи си ме скинуо. Остало је била формалност. И ниси, као остали, полагао длан на моје груди пред спавање. Стављао си прст међу моје ноге и мазио ми рибу. Заспала бих напаљена и влажна, хеј! Је ли то нормално? Није! Мислиш ли да то ради сваки пар на свету? Не ради! И не мораш ништа да кажеш, знам да то знаш и сам. И знаш шта још, јебе ми се шта моје пријатељице кажу о томе! Након толико година, спавам као беба, то је једино што ме интересује.”

„Ок, не мораш да псујеш.”

„Слушај њега! Да ли ти чујеш себе, човече?! Остави ме сада твојих моралних срања!”

„Шта желиш да ти кажем?”

„Да ли сам ја сањала све те ноћи, измислила их у својој глави? Да ли сам? Одговори ми!”

„Ниси.”

„Онда се врати. Молим те. Врати се.”

* * *

Вратио сам се следеће ноћи. Чекала ме је на степеништу, у пижами. Дрхтећи од хладноће. Застао сам.

„Хеј... хладно је.”

„Знам, нисам могла да издржим више.”

Ни ја. Али нисам могао то да изговорим, да пустим из себе. Осећао сам се као да носим јато птица у грудима, у кавезу.

„Зашто не полетите?!”, повикао сам им.

„Отвори нам врата, отвори нам врата!”, крештале су у глас.

„Не могу... једноставно, не могу.”

Њен глас ме је пренуо.

„Дођи, скувала сам кафу. Ниси се бријао све ово време?”

Трепнуо сам, као знак потврде, и ушао унутра.

* * *

И, ево нас сада како лежимо једно крај другог. Преплетених прстију. Знам, осећам да више никада нећу заспати и пробудити се са овим што имам сада. То је губитак. Сама помисао на оно што имамо носи у себи и мисао о губитку. Због тога се и не усуђујем да се померим, желим да траје заувек. Као када узмете дах и зароните у море. У дубину. У непознато. Тада цело тело реагује са водом, сваки ваш делић. И знање се губи, остају само осећаји, исконски осећаји чистоте живота.

Померио сам главу у њеном правцу. Осетила је. Окренула се ка мени и погледала ме, још замућених очију.

„Ко си ти?”, насмешио сам се.

„Знаш ти ко сам”, промрмљала је сањиво.

„Да... али, у случају да поново одем и пожелим да се вратим, а ти не будеш више овде, како бих те нашао?”

Намрштила се.

„Зашто би отишао?”

„Без разлога... питам тек тако.”

„Распитај се.”

Погледао сам је у очи. У ситне, светле тачкице на њеним зеницама које су искриле као јутарње сунце.

„Како... како да те нађем?”

Овог пута се она насмешила.

„Само питај људе за Смрт. Знаће.”